

— Először istentelenség az, hogy egy hôtél garniban meg van engedve, hogy egy asztalosmester műhelyt állítson fel; másodszer istentelenség az, hogy egy asztalosmesternek meg van engedve, hogy még ünnepnapon is dolgoztassa a legényeit; harmadszer és utoljára istentelenség az, hogy meg van engedve egy asztalosmesternek, hogy éjjél után egy óraker felkeljen mind a hat legényével együtt s fúrjon, faragjon, gyaluljon és fűrészeljen, mintha soha több nap nem lenne.

A kocsmáros nagy szemet száját tátott e beszédre, s kérte az olaszt, hogy mutassa meg, melyik szobában lakik itt asztalosmester hat legényével?

Az olasz egyenesen hozta a mi szobánkra.

Benyitnak hozzánk. Én fekszem a fal felé fordulva és horkolok. Bajtársam int, hogy lábhegyen járjanak, fel ne költsenek.

Szétnéznek gyertyával, látják, hogy itt sehol gyalunak, fűrésznek, vagy asztalosműhelynek nyoma sincs.

— Signore, ön álmodott. Monda a vendéglős az olasznak.

— Santo Diavolo! álmodtam a mennyköt, a másik szobában lesz!

S azzal mentek a másik szobában lakókat fölverni, azután a harmadikat, sorban valamennyi vendéget mind fölzávártak, mindenikkel kinyitatták az ajtót, a mi néhol nem ment minden késedelem nélkül. Az asztalosműhelyt nem találták sehol, hanem annál több szitkozódó, káromkodó félálmos embert, kik ugyancsak emlegették a hó-bortos csendzavaró teremtését, s kergették kifelé a szobáikból.

Utóbb is meg kellett neki nyugodni abban, hogy asztalosokkal álmodott.

Vissza ment szobájába, de nem énekelt, lefeküdt mérgesen és sokáig dohogott, míg végre el tudott alunni.

A mint én sejteni kezdém a szuszogásból, hogy szomszédom alunni készül, rögtön elkezdék ismét gyalulni, fűrészelni, furni, faragni, mintha heten dolgoznának egyszerre nagy sietős munkán.

— Sacramento! ordita dühösen felugorva ágyából az olasz s most az egyszer kivont karddal rohant át hozzánk. Ajtónkat készakarva nyitva hagytuk, hogy bejöhessen.

— Ki fűrészelt itt? ordita toporzékolva.

Én ugy tevék, mintha most ébrednék fel mély álmomból.

— Mi lelte önt? kérdém a dühösködöt.

Az nem felelt semmit, hanem miután sehol sem veheté észre a zajt okozó instrumentumokat, szitkozódva visszahuzódott és lefeküdt.

Harmadszor is fölébreszté a fűrészconcert.

Már ekkor nem szitkozódott, hanem kérve könyörgött, hogy akárki legyen amaz elkárhozott lélek, mely őt fűrészhangban kísérteni följár, pusztuljon a mélységes poklokra; mely kívánsága be is teljesült, miután egy nagy viaszgyertyát ígért az elkárhozott lélek üdvösségének.

Korán reggel elhurczolkodott az olasz a vendéglőből s esküvel bizonyítá, hogy ott ötöt egy legio elkárhozott lélek kísértette *asztaloslegények képében*.

Máskor Triesztben televe, egy dalmata szatócshoz rendelték szállásra, a kit a comissarius azzal ajánlott, hogy vigyázzak rá, mert nagy tolvaj. Pedig épen nem látszott ki belőle: olyan jó, becsületes képe volt, úgy tudta a szemeit égfelé forgatni mikor az emberrel beszélt, a két szemét rá merte volna bizni akárki.

Csakugyan loptak is engem annál a háznál folyvást; vagy egy vagy más elveszett a szobámból s valahányszor a gazdát benevolum alá vettem, mindig oly szent képet tudott vágni: „én nem láttam, én nem nyulok semmihez, én soha egy gombostűt sem vettem el, nekem, ha utánam hajigálnák sem kellene a másé“ stb. efelét, hogy nem volt bátorságom veszteségemet rajta keresni.

Egyszer azonban egy pár kedves emléкке kapott pisztolyom tünt el a szobámból, míg magam gyakorlaton voltam.

— De már ez több mint kettő, ennek végére kell járnom.

Vannak a kikötő mellett a magasabb sziklákban olyan alacson szűk grották, a mikbe télen át a kigyók össze szoktak gyülekezni, ilyenkor a halászlegények egy pár scudóért megteszik, hogy azokba becsúsznak, s a kigyókat tarisznyára szedik; van itt aztán egy bogarász, a ki azokat megveszi, spiritusba rakja, s kiküldözi Németországba Naturalien-kabinetek számára, azok megveszik jó drágán. Ehez a bogarászhoz mentem el, s megrendeltem nála a minden kapható kigyók közt legnagyobb és legfertelmesebb speciést; de elevenen; mert nekem úgy van rá szükségem. Az ember nem kérdezte, minek lesz az? azt gondoltán: hogy kigyótánczoltató vagyok.

Már délután birtokomban volt a paradicsomi csábitó. Gyönyörű szép speciés volt, két rőf hosszú, kék hátú, zöld hasú, pikkelyes bőrű; holmi

természetbuvárnak meghasadna érte a szive, ha látná.

Előkerestem egy nagy skatulyát, abba belezártam rára egy csomó papirost, hogy ne mozoghasson, s azzal a skatulyát bekötöttem spárgával, a spárgák végeire iszonyu hivatalos pecsétet ütöttem, s szép lapidaris betűkkel felírtam a skatulya tetejére :

2000 azaz kétezer forint bankóczédulában.

A skatulyát aztán ott hagytam az asztalon, s vártam rá a dalmatát.

A mint estefelé belátogatott hozzám szobámat elrendezni, én egy pillanatra kifordultam a szobából, mire visszatértem, a dalmata szemközt jött rám, s a skatulya nem volt többé az asztalon.

— Elmegyek, monda, majd máskor jövök, és sietett odább.

Kis idő múlva utána szaladtam.

— Ugyan kérem, nem látott az asztalon egy ilyen s ilyen skatulyát? kérdezém kétségbeesett hangon.

— Hogy miképen láttam volna édes signore? Bizony oda sem néztem én. Én nem tudom signore, engemet tolvajnak tart, vagy mi? nekem az orozám kiég, ha signore szobájába jövök, a nagy szégyen miatt. Hiszen ha engem olyannak hisz, nem bánom vizitáljon meg itt az egész világ előtt, ha talál-e nálam valamit?

Rettenetes nagy veres török süveg volt a fején. Tudtam, hogy abba van téve a skatulya, hanem nem bántottam, sőt én kértem tőle engedelmet, s hagytam szobájába menni, a mi épen fölöttem volt az emeleten, s vártam csendesen, hogy mikor kezd el majd segítségért kiabálni?

Azalatt a furirschitzemnek megmondtam, hogy lopózzék utána, s lessen rá a nagy virágbokrok mögül, mik a folyosót ellepték.

Az ember behitta a feleségét, bezárkózott vele, elővette a kalapjából a skatulyát, s szemei mégegyszer akkorára nyitak fel örömben, midőn ismét és ismét elolvasá a ráírt 2000 pftot.

Hirtelen krétát kapott a kezébe s elkezdte az ajtón számolni, hogy ha a boltosnál ezt beváltja ezüstre s fizet 4 procent ágiót, mennyit vesz rajta?

Elkomorodott, a summa tetemesre ütött ki. Letörülte. Nem fogja ezüstre beváltani, valami mást kezd vele.

Először nyers selyembe akarta verni, a felesége azt vitatta, hogy sokkal jobb lenne kész selyem-kelméket vásárolni rajta, legalább ha el

nem kelnének, ő maga is elviselhetné. Ezen aztán összeveszttek. A szatócs megverte a feleségét, s azután hogy kiengesztelje, kénytelen volt neki négy öltöző ruhát ígérni, meg egy pár himzett papucsol. A többiből aztán marhát vesznek, azt megint eladják jó drágán s borokat vásálnak rajta.

Ebben végre mind a ketten megnyugodtak, s hozzá láttak a skatulya felbontásához.

— Ugyan összevissza van kötözve. Látszik, hogy féltős jószág van benne. Még sem nyílik, még a pecsétet tartják. Hozz egy gyertyát, fel kell olvasztani.

A gyertya sütötte a skatulya oldalát, képzelhetni, hogy a bennszorult élő állat rosz kedvű menyire emelte a sütögetés.

Végre engedett a fődél, a skatulya kinyílt a házastársak kezei közt, s abban a pillanatban

mint a tüzes istennyila ugrott ki belőle a két rőfös kigyó, sziszegve és nagyokat csapva a farkával.

— Jaj szent ezek és amazok! segítetek, ordíta a szatócs, székestül együtt hanyatt esve ijedtében, míg a felesége metsző sikoltással szaladgált köröskörül a szobában, rázva magán a ruhát, s minden lépten azt gondolva, hogy rajta a kigyó.

Az pedig futott sziszegve sebesen hol ide hol amoda, felmászott a falra, megint visszaesett, a szatócs feleségestül rá-rátapodott a szaladás közben, s ha ez olyankor aztán feltekerőzött a lábakra, ordított mind a kettő, mint a kit sütögetnek.

Végre a kigyó felfutott az ágyra, ott belebujt a dunyhákba, a gyilkos lármára összefutott szomszédok rátörték az ajtót a házastársakra, kik

akkor már kékre zöldre ijedve jobbra balra dültek a falnak, s csak annyit tudtak mondani, hogy ott az ágyban a kigyó.

A felhányt dunyhák között csakugyan megis találtak a szép állatot, mire az még mélyebben a szalmazsákba bujt be; a szatócsra még csak akkor következett el az ijedség, a mint látta, hogy jóakarói a szalmazsák szétbontásához fogtak.

— Jaj, ne bántsák — kiáltá odaugorva. — Ne bántsák azt a szegény kigyót, hadd legyen ott szegény. Hisz az is az Isten állatja. Majd elmegy magától is, ha itt nem akar maradni. S azzal taszigálta el az ágytól a szomszédokat.

— Ne bolondulj Pietro, monda az egyik. Csak nem akarsz tán rajta hálni?

— De én szeretem a kigyókat nagyon, nem

akarom, hogy az én házamnál valami állatot ki-nozzanak.

— Pietro, te bolond vagy. Hisz az elébb ordítottál, mint a veszett állat, féltedben. De ha nem akarsz hogy megöljük, hát majd kifordítjuk a pitvarban s menjen a merre akar.

Végtére is Pietro ellenkezései daczára kifordították a szalmazsákot a tornácban. A kigyó egész öntudattal iramodott tova az udvarban talált gyeprü bozótjai közé.

A szatócs nem bánta volna, ha a többi tárgyak is utána szaladtak volna, mik a szalmazsák-ból kihullottak.

Mind azon eltűnt ingóságok, órák, melltük és pisztolyok, miket tölem aprónként ellopogatott s mik az ideig nyugodalmasan pihentek a szalmazsák fenekén.

(Vége következik.)

Emlékkönyvbe.

I.

Jól tudja azt minden bolond,
Hogy nincs párod a világon;
Elmés is vagy, nyájas is vagy,
És szorgalmas télen nyártn;
Csábitón tudsz mosolyogni,
A csárdást is tüzzel járod,
Pedig köztünk monda : régen
Tul jársz már a gyermekéven —
Hanem azért még sincs párod!

II.

Te a barnát szereted,
Azért nem tetszem neked;
Én a szökét szeretem,
Azért tetszel te nekem.

Hogyha volnék barna én,
Akkor neked tetszeném;
Hogyha volnál barna te...
De jobb hallgatnom veled!

V.

Furcsa discursus a színházban

egy zajos operai nyitány alatt : comportálva egy közepett ülő harmadik által.

A. ur. — Visszaérkezett kegyed Velenczéből?

B. ur. — Igenis, szerencsésen.

A. ur. — Nini: X...né asszonyság is itt van.

B. ur. — Az bizony. Ott ül a férjével együtt.

A. ur. — Megkapta kegyed a tengeri betegséget az uton?

B. ur. — Természetes, hogy megkaptam.

(Most minden trombita elkezd torkaszakadtából szólni.)

A. ur. — Kedves asszony ez az X...né még most is, ugy-e bár?

B. ur. — Hiszen el lehetne tűrni, csak az embernek a gyomra ne émeljegne tőle olyan nagyon.

A. ur. — Valyon még most is olyan hive a régi bárójának?

B. ur. — De iszen megkapta azt minden ember, a ki velünk együtt jött a hajón.

Válogatott kitételek.

Egy hires bűnvádi eset nyilvános tárgyalásakor, mint tanúk, egy nagykorösi kurta rokolyás pesztonka, meg egy hórihorgas, tenyerestalpas háziszolga voltak beállítva, a kik úgy látszott, hogy igen egy nyomon feleltek a kérdésekre.

A vádlott ügyvédje, hogy e körülményre figyelmessé tegye a bírakat, ily válogatott phrasisban tevő ezt illető megjegyzését :

„Csordás János nem egyéb, mint Barna Jutkának uszályhordozója.

Furcsa szücs.

Esztergomban lakik egy derék jó kedvű ügyvéd Jóczy, és egy becsületes szelid szücsmester Dióczy.

Jön egyszer az ügyvédhez egy paraszt, jó napot kíván és mond :

— Kigyelmed ugyebár Dióczy uram?

— Igenis, én vagyok Jóczy.

— Hát csináljon kigyelmed nekem egy ilyen új ködment, mint ez a régi.

— Hallja kend, mond neki az ügyvéd, én nem csinállok kendnek ködment, újat; hanem ha sokat járogat kend hozzám, hát még ez a régi is itt marad.

Sorsát senki ki nem kerülheti.

Piróki Miskát frakk, spinát és citatóriával se lehetett úgy elrémiteni, mint azon szárnyatlan állattal, melyet télen nyáron bivalynak hívnak.

Üstök, orr, és gúnya-féle állapotának lángoló minémüése miatt Piróki Miska, sehogy se jöhetvén ezen négylábu madárral rokonszenvi atyafiságba, annyira vitték az anti-páthiát, hogy egymásnak még csak nem is köszöntenek vala.

Történt egyszer, hogy Miska Mihálykorában ozsonnára invitáltatott, és pedig oly vidékre, melyen egy fűszálra három bivaly esett. Utjában másfél mérföldet került, hogy e sötét compániát mellőzhesse. Neki rugaszkodik egy mocsárnak, melyen át egy szál deszkahid vezetett.

„Na bivaly, bolonddá tettek úgy-e?” mond Miska Mihály a hidközepén nagy hegyesen kacagva. A deszkahid nyílásán azonban egy észre nem vett valamiben megbotlik Miska Mihály. Ezen valami pedig a mocsárban szoarézó bivalynak az ő szarva volt.

Hjj! sorsát senki ki nem kerülheti.

Természetbúvárok számára.

Nem rég egy helybeli kereskedésben egy rakláda felnyitvatott, s a levett fedél, melyben három hüvelyknyi szegek léteztek, egy ottan lévő pamlagra tétetett úgy, hogy a szegek égfelé meredeztek. Néhány percz mulva belép egy asszonyság, s a nélkül hogy a spanyol lovagra egy felfordított rakláda fedél alakjában ügyelne: leül a szerencsétlen mint egy Winkelfried Arnold a lándzsa-erdőbe. Az ottlétők elborzadnak, az asszonyság egész nyugalommal ül, egy a jelenlévők közül elkiáltja magát, az asszonyság csak csudálkozik, hogy mit bög az ifju lovag? s elővesz egy legyezőt, mindig nyugodtan ott ülve, mint egy bársonypamlagon. Mintegy félóra mulva feláll s ajánlja magát. Az ülőhely vizsgáltatik nincsenek e rajta vérnyomok? vagy tán a szegek elgörbültek? semmi nyoma annak, még mindig egyenesen állanak.

A tudósok török a fejüket ezen tüneményen, a természetbúvárok kimerítik magukat, ellenkező gyanításokkal, s a férfi világ álmélkodik s nem tudja megfejteni ezen sértetlenséget, csak az asszonyok nevetnek alattomban s gondolják, hogy az „titok“. De mivelhogy az asszonyi titkokba behatni nem szabad, tehát talán örökké megfejthetetlen feladat marad ezen rejtély. Ambár beszélnek itt s amott tizenkét meg egynehány szoknyáról s más eféléről, de valami bizonyost még eddig nem tudnak. Csudálatos, nagyon csudálatos!!!

TÖREDELMES VALLOMÁS.

Kakas Mártonról.

Jelentem egész tisztelettel mindenrendű és rendetlen ismerősömnek és nem ismerősömnek, hogy én rám semmiféle elvégezni való dolgát ne bizza, mert azt akár a kútba dobta volna. Nálamnál jobb titkára nem lehet senkinek, mert én minden ember dolgát úgy elfelejtem, mintha sohasem hallottam volna.

Annyira még nem vittem ugyan a feledékenységet, mint L. Kálmus barátom, hogy ebédre hijak magamhoz valakit, mikor Pestről elutazom; de az már megtörtént rajtam, hogy nyugtatvány helyett azt írtam a kiadónak, hogy boldog ünnepléseket kívánok.

Egyszer Komáromban járván, megkér egy ismerősöm szépen, hogy vinnék el egy levelet Pestre egy másik ügytársának, a melyben ő megírta rendén, hogy félnek az árviztől, mert a jég még nem ment el a Dunáról; holnap iktatják be a püspököt; a felesége várandós; a nagybátyja haldoklik, siessen mentül elébb haza. Persze, hogy a levél félesztendeig a zsebemben hevert. Ugy cánicula táján véletlenül összetalálkoztam az adressatussal: „nini! önnek egy levele van a zsebemben, fogja; nem lesz nagyon sürgető, elolvashatja otthon.“ — Képzelem, hogy örült ez, mikor elkezdte olvasni, hogy Komáromtól még nem ment el a jég.

Annyira tehát már vittem, hogy leveleket nem küldöznek általam.

Egy időben minden héten kaptam két-három drámát, és kifejezhetetlen mennyiségű novellát és verset, hogy mondjam meg felőlük a véleményemet. A hová a szerző valamelyiket letette; az azon módon ott maradt. Ebből azután ilyenforma multság következett. A letéteményezők mindennap meglátogattak, hogy elolvastam-e már műveiket? Engedelmet kérek, még nem. — Hát mikor? — Majd péntekre. — Pénteken el szoktam szólni hazulról. Balgaság! Szombaton megint megsíptek. Utoljára azt mondtam a sürgetőnek, hogy igen jó a munkája, csak vigye el ehhez meg amához a kiadóhoz, szerkesztőhöz; míg egyszer a kiadók és szerkesztők ellenem röföntek, hogy meglőnek közkölségen, ha nekik békét nem hagyok. Némelyik szerző ugyan csovált egy kicsit a fejét, mikor a szomorujátéka helyett egy-egy humoreszket kapott tőlem vissza; de úgy egy sem haragudott meg rám, mint nagyon tisztelt hazámfia ** Lajos, a ki „Julia“ novellája helyett, „Az apagyilkos című drámát. 5 felvonásban“ nyerte volna cserébe. Pedig igazán mondom, ez az utolsó idegen kézirat a fiókomban, melynek öt esztendő óta nem akadt gazdája, pedig kínálok minden embernek, a ki csak eltévedt kéziratot sürget rajtam.

Volt is, van is mindig egy csomó *anonym ismerősöm*, a kikkel évek óta megszoktam együtt mulatni, a színházban beszélgetni, az utcán egymás hogyléte felől tudakozódni; igen sokkal még 48 óta per tu vagyok s most már szörnyen átallok megkérdeni tőle, hogy tulajdonképen kinek hiják? egyszer többek között egy igen derék orvossal és egy jeles műértő zeneszerzővel ismerkedtem meg egy társaságban, a kikkel azután igen sok-

szor összejöttem. Egyszer valami boldogtalan kiadónak az a kétségbeesett gondolatja támadt, hogy lapot szerkesztessen velem. Egy hétig nagy tüzzel vittem a dolgot. Annyi munkatársat engagiroztam a laphoz, hogy a másik héten utánam következő szerkesztő egy esztendeig nem bírta őket agyon verni. Ezalatt történt, hogy két jó barátom egyikével találkozáva, nagyon szépen felkértem őt, hogy tenné meg, írna a lapunkba a nemzeti színházi operai előadásokról és hangversenyekről. A tisztelt férfiú rám mereszté szemeit s azután bocsánatot kért, hogy ő ugyan mindennapos a színházban, a kedvemért meg is tenne egyetmást, de ezt már mégis nem vállalhatja el. Néhány nap mulva találkozom az én másik jó barátommal; valami esztergályos munkához választóvizre volt szükségem, azt pedig orvosi rendelvény nélkül nem adnak; ugyan kérem önt szépen, adjon nekem rendelvényt egy uncia választóvizre. Az én barátom nagyot nevetett rá. Hiszen nem vagyok én orvos! — Hát mi? — Zenész. — No akkor hát tudom már, hogy az a másik miért nézett rám olyan furcsán, mikor zenebírálótakat kértem tőle!“

Az a rossz szokásom van, hogy mikor valami hosszabb munkán dolgozom; ha az utcára kimegyek, ott is folyvást dolgozom tovább; úgy, hogy mire hazaérek, az egy tárczára való holmi kész. Hanem ilyenkor aztán az szokott rajtam megtörténni, hogy nem ahhoz megyek, a kihez indultam, s kénytelen vagyok azt kérdezni tőle: nem tudná ön nekem megmondani, miért jöttem én most ide? Mikor nyáron künn lakom a zöldben, persze, hogy kisebb gondom is nagyobb annál, hogy én ott a papírost bámuljam; sokkal különb multság annál azt nézni, hogyan nő a lóhere, meg a spárpa? mikor aztán be kell hoznom a tárczacikkemet a városba, mert a szedő már dörömből az ajtón; akkor még egy betű sincs belőle megírva. Azt azután az uton végig lestenographiázom s mire haza érek, a cikk kész, csak le kell írni. Utközben át kell mennem az alaguton, ott fizetni kell egy krajczárt, azután a lánczhidon, ott megint egy krajczárt. A rézmarqueot eldugni a zsebbe, mikor elő kell adni, meg nem találni sehol s kétségbeesni, hogy már most nem mehetek tovább; ez igen sűrű véletlen; következik azután, hogy a fehérhajó alatt kell átmennem utrövidítése végett, ott a kapu alatt árul gyermekjátékokat egy öreg asszony, ez az öreg asszony el nem tudja gondolni, miért szokott néha korán reggel egy poros ember krajczárt nyomni a markába? Azt gondolom, ott is alagut van.

Az az egy jó van feledékenységekben, hogy ha valaki megbánt; azt úgy el tudom felejtetni, mintha soha sem láttam volna. Maig is van olyan emberem, a kit évek óta kerülök s úgy rémlik előttem, hogy nagyon haragszom rá de már nem tudom, hogy miért?

Hanem a kit egyszer azután megszeretek, azt nem felejttem el.

TALIO.

Disznókat hizlalt, úgy lett úr Ösfy: — hizik most Ő maga is; — ki miben vétkeze, — abba' lakol.

Egy farkas mortigraphiája.

A juhokra nagy figyelem fordítás mellett, M. helységben az idei zord, kemény télen a farkasok ellen ezek csak kutyahussal láthatták el magukat, s igen sok jószágórt ragadoztak el.

Hajtóvadászát tartatott; Bokri egyet agyonlőtt, s aztán levágván egy sudart, derekasan husángolta a még szuszogó állatot.

„Te etted meg a kutyámat!

Valahány a hajtók közül előjött a csoda látására, mindenik ütött rá, a hős szavait ismételvén.

A farkas haza emeltetett. A vadász-mester egy pakulárt szólított elő, hogy az állatbört hántsa le.

— Mit? hogy tennem azt?

„Igaz! jegyezte meg egy alvadász, azt csak nem kívánhatjuk, hogy valaki *osztó-zó-testvérét* megnyúzza.

(M. faluban sok pakulár van, s mindannyi lopja a juhokat, s midőn számadásra vonatik valamelyik: a farkas megette! — válaszol. Két három társ pedig bizonyít rá.)

Gonosz számadás.

A régi időkben, mikor még egy huszasban ötven krajezár volt, Balás úr, mint nőtlen agglegény, otthon szokott főzetni; levén egy vén gazdasszonya, a ki úgy csalta, a hogy neki tetszett. Ennek mindennapra adott egy huszast a konyhára, abból ki kellett kerülni minden költségnek. Este azután pontosan megkivánta az öreg ur a számadást, mit Jutka asszony nagy dérral-dúrral és nehezteléssel rendesen föl is diktált, ő maga írni, olvasni nem tudván; mikor aztán az öreg ur összeadta a számokat, kevesebb sohasem volt a summa egy huszasnál, de többnyire túl ment azon még 5—6 krajezárral. Jutka asszony mindig be tudott számolni egy huszas piaczi pénzéből ötvenhat krajezár kiadást.

Bokri egész estig azzal ábrándozott, hogy ő a farkaslövésért nyerendő egy „arany“ jutalommal mit fog tenni. Végre feltalálta magát.

— Majd kifuratom, s a kis Rózsika gyöngysora közé fűzöm, hogy a meddig él, emlékezzék atyja hőstettére. — Ezen elmélkedést egy hosszú, s azt más, és ezt 3-ik, 10-ik pohár bor nyomtatta le.

Kün az udvaron, s a kertben, a hulla szagára öszszegyült ebek szörnyen orditoztak.

— Uram! farkas jár az udvaron.

Bokri kissé nehéz fővel kirohan, s a setétben leg-szürkébb és nagyobb juhász komondort föbe lőtte.

— Bravó! itt van a másik arany!

— De csak az elsőt el ne vigye a hónapi becsű, uram — válaszolt az éji zsákmányhoz rohanó béres, — hisz ez a K. komondora, mely leghíresebb nyáj-őr a kerületben. Megért volna testvérek közt egy juhos gazdánál 50 pftot.

Hány polgára enyészik el a hazának, s nem tud annyit felőlök mondani a rege, mint erről a farkasról szól az adoma.

M....i.

Ez is hivatás.

Nagy diák korunkban, mikor már kezdtünk kifelé fordulni az iskolából, egyszer azon tanakodtunk, hogy kiből mi akar lenni?

Egyikünk orvosi, másik lelkészi, a legtöbb ügyvédi pályára szánta magát: volt közöttünk egy hosszú hajú, hosszú lábú fiú, apja jó módu kereskedő, emeletes háza is van; a fiú mindig a padot faragta, s nyáron mindig a hátulsó padban aludt lezke alatt. Hát te mi akarsz lenni.

— Én? — felele a pajtás egész öntudatos megnyugvással: *tengeri rabló*.

Hirlapi kaesák.

— Egy gazdag kereskedő birtokain több halastó van, nem rég egy újságban azt olvasta, hogy valaki oly szerencsés volt egy port feltalálni, mely ha bármi tóba behintetik, ottan a halak tenyészni fognak oly nagy mennyiségben, mint a tótvidéken a burgonya. A por csak két körmőczi aranyba kerül s a pornak feltalálója kész ezen summát visszaadni, ha a pornak a fent említett hatása nem lenne. A kereskedő nagy kedvelője a halaknak rögtön elküldi a két aranyat, s a porból egy adagot kér. Egynehány nappal később visszakapta pénzét következő sorok kíséretében: „Nagyon sajnálom, hogy uraságodnak az ígért porral nem szolgálhatok. Az egész dolog csak tréfa, tudnillik én néhány barátommal fogadtam, hogy a legbolondabb dolgot ki lehet nyomtatni s találkozni oly bolondok, kik el fogják hinni. Uraságod már a huszonhetedik.“

Kölesönös megismerkedés.

Azokban a régi jó időkben X. septemvirnek oldalán esküdött föl joggyakorlatra az ifju E — y. E két egyén közül az első, tudnillik a septemvir, nyers parancsoló modorárul — az utóbbi a juratus pedig elmés ötleteiről, sajtóságairól volt országszerte ismeretes.

Előadván pedig a septemvir új juratusának kötelességei rendét — a többek után így szóla hozzá:

— Aztán amice jól megjegyyezze magának, ha én az asztalnál így teszek (fejével inte), az annyit tesz, hogy keljen fel és *váltson tárgyért!*

— Értem méltóságos uram, felelt E — y, de engedje meg, hogy én is megismeressem szokásaimmal, mert mikor én meg így teszek (fejét tagadólag rázza), az annyit jelent, hogy teremtyugyegéljen — *nem váltok én!*

Szegény magyar kritikusok vigasztalására.

Épen most történt egy new-yorki színháznál, hogy az igazgató, bizonyos Ulman úr (magyar ember!) megharagudott egy lapra s elvette a szerkesztőtől a szabadjegyet. Tout comme, chez nous: mondjátok erre. Várjatok csak, most jön még a java. Másnap az illető lap szini-referense megy Ulman úr színházába, jegyet vált rendén a pénztárnál, s indul a parterrere szépen. Alig teszi be a lábát, megragadják a gallérját: „ki vagy, mi vagy? kritikus vagy? álló, dobd ki!“ A jámbor mondhatta aztán, hogy ő így fizetett, úgy fizetett, biz azt kilökték jegyestül együtt. Harmadnap mr. Porter a szerkesztő maga ment el a színházba megsértett bírálójával, s ezúttal páholyt váltott, abba ültek be. Hát a mint meglátja miszter Ulman, hogy ott ülnek: „csipd meg, fogd meg!“ egyszerre nyakon fogják parancsára szerkesztőt is, kritikust is, s úgy kivitték a páholybul, hogy a lábuk sem érte a földet. — Jó azt tudni, hogy mi minden nem történhetik még meg az emberrel!

Uj opera.

(Legközelebb előfog adatni a pesti operaszínházban és azután változatosan ismét előadatni:)

EDOARDO E CONEGONDA.

Opera seria in cinque acti,

Scritto del maestro Lumpazio de Vagabondo.

S z e m é l y e k :

Edoardo : marchiro di grando Billiardo.

Conegonda : contessa di Sparherd.

Az 1-ső előadás elmarad, mert Edoardo elreked.

A 2-ik előadás elmarad, mert Conegonda reked el.

A 3-ik előadás elmarad, mert mind a ketten elrekednek.

A 4-ik előadás elmarad, mert Edoardo szabadsággal elutazik.

Az 5-ik előadás elmarad, mert Conegonda utazik el.

A 6-ik előadás elmarad, mert mind a ketten elutaznak.

A 7-ik előadás elmarad, mert Edoardo még nincs készen a partitúrára.

A 8-ik előadás elmarad, mert Conegonda nincs készen a partitúrára.

A 9-ik előadás elmarad, mert egyik sincs készen a partitúrára.

A 10-ik előadás elmarad, mert Edoardo már készen van a partitúrára, de Conegonda elreked.

A 11-ik előadás elmarad, mert Conegonda már kirekedt, de Edoardo elutazik.

A 12-ik előadás elmarad, mert Edoardo haza jön, de Conegonda megy el.

(Folytassa, a kinek tetszik, még tizenkétféle variatio van hátra.)

R é b u s z.

A hetedik számbeli rébusz megfejtése :

„Nincsen a borban az igazság!“